

АРТУР ГЕЙЛІ НАНОВО ВІДКРИВ СВІТОВІ ЖАНР ВИРОБНИЧОГО РОМАНУ, МАЙСТЕРНО ПОЄДНАВШИ ДЕТЕКТИВНУ ІНТРИГУ, НАПРУЖЕНИЙ ПСИХОЛОГІЧНИЙ ТРИЛЕР І ЛЮБОВНУ ЛІНІЮ. РОБОТУ НАД КОЖНИМ РОМАНОМ АВТОР РОЗПОЧИНАВ З ДЕТАЛЬНОГО ВИВЧЕННЯ МІСЦЯ ДІЇ МАЙБУТНЬОЇ ІСТОРІЇ — ІСТОРІЇ ЩОНАЙМЕНШЕ НА МІЛЬЙОН: ЗАГАЛЬНИЙ НАКЛАД ОДИНАДЦЯТИ РОМАНІВ ГЕЙЛІ СЯГНУВ 170 МЛН ПРИМІРНИКІВ. НА РАХУНКУ СКРОМНОГО «ВИГАДНИКА», ЧИЇ ТВОРИ ПЕРЕКЛАДЕНО СОРОКА МОВАМИ, ЧОТИРИ БЕСТСЕЛЕРИ №1 «НЬЮ-ЙОРК ТАЙМС» І КІЛЬКА БЛИСКУЧИХ ЕКРАНІЗАЦІЙ, ЗОКРЕМА «ГОТЕЛЬ».

ЛАСКАВО ПРОСИМО ДО «СЕНТ-ГРЕГОРІ»! ВЕЛИЧЕЗНИЙ НОВООРЛЕАНСЬКИЙ ГОТЕЛЬ — ПРИВІТНИЙ ДІМ НА КІЛЬКА НОЧЕЙ. ЯКЩО ВИ ГІСТЬ. АЛЕ ЗАВЖДИ Є ЗВОРОТНИЙ БІК МЕДАЛІ: НЕПРИВАБЛИВІ ЛЮДСЬКІ ДРАМИ ПЕРЕД ДОПИТЛИВИМИ ОЧИМА ПРИБИРАЛЬНИЦЬ, ЯКІ ЗАПУСКАЮТЬ РУКУ В ХАЗЯЇНОВУ КИШЕНЮ, РОЗСИЛЬНИХ, ЯКІ ВИДУРЮЮТЬ ЗАЙВИ ЧАЙОВІ, СОРТУВАЛЬНИКІВ СМІТТЯ, ЯКІ ВИДОБУВАЮТЬ З НЬОГО ТИСЯЧІ ВИКИНУТИХ СРІБНИХ ВИДЕЛОК І НОЖІВ... ДЛЯ ПІТЕРА МАК-ДЕРМОТТА НАСТУПНІ П'ЯТЬ ДНІВ СТАНУТЬ ЧИ НЕ НАЙВАЖЧИМ ВИПРОБУВАННЯМ НА МІЦНІСТЬ. ПРОБЛЕМИ, ЩО НАКОПИЧУВАЛИСЬ РОКАМИ, ВЕЛИКІ Й МАЛІ ЗЛОЧИНИ, ЩО ПЛАНУВАЛИСЯ ЗАЗДАЛЕГІДЬ ЧИ БУЛИ СКОЄНІ ВИПАДКОВО, — УСЕ ЦЕ ЛЯЖЕ НА ПЛЕЧІ ЗАСТУПНИКОВІ ГОЛОВНОГО АДМІНІСТРАТОРА... І ДВІ КРАСУНІ ГОРНУТЬСЯ ДО ЙОГО ПЛЕЧА. НАБІДУВАВШИСЬ ЧЕРЕЗ ЖІНОК У МИНУЛОМУ, МАК-ДЕРМОТТ МУСИТЬ ДОВІРИТИСЬ ОДНІЙ З НИХ, ЩОБ ЗДОБУТИ НАЙБІЛЬШУ В ЖИТТІ ПЕРЕМОГУ!

WWW.BOOKCLUB.UA

ISBN 978-617-12-2272-4

9 786171 222724

ГОТЕЛЬ

АРТУР
ГЕЙЛІ

АРТУР
ГЕЙЛІ

ГОТЕЛЬ

ARTHUR
HAILEY

HOTEL

A NOVEL

АРТУР
ГЕЙЛІ

ГОТЕЛЬ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821(71)
ББК 84(7Кан)
Г29

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Hailey A. Hotel : A Novel / Arthur Hailey. — New York :
Bantam Books, 1965. — 408 p.

Публікується за сприяння Doubleday,
an imprint of The Knopf Doubleday Group,
a division of Penguin Random House, LLC

Переклад з англійської *Мара Пінчевського,*
Олександри Гординчук

Дизайнер обкладинки *Закентій Горобйов*

ISBN 978-617-12-2272-4 (укр.)
ISBN 978-0-553-13089-8 (англ.)

© Arthur Hailey, Ltd, 1965
© Hemiro Ltd, видання українською
мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», переклад та художнє
оформлення, 2017

Мандрівнику, прошу, вшануй цю вбогу оселю.
Купіль готова. Затишний покій чекає на тебе.
Заходь! Заходь!

*Напис над дверима заїзду
в японському місті Такамацу*

У ПОНЕДІЛОК ВВЕЧЕРІ

1

«Якби моя воля, я б давно витурив у шию цього начальника охорони», — подумав Пітер Мак-Дермотт. Та волі такої йому ніхто не давав, і от тепер гладкий екс-полісмен знову завіявся кудись саме тоді, коли потрібен був до зарізу.

Кремезна двометрова постать Мак-Дермотта схилилася над телефоном. Рвучко набираючи номер, він сказав дівчині, що стояла біля вікна просторого вистеленого килимом кабінету:

— У нас тут кояться всякі неподобства, а він мов крізь землю провалився.

Крістіна Френсіс глянула на свій годинник. Було вже близько одинадцяті.

— Запитайте в барі на Беронн-стрит, може, він там.

Пітер Мак-Дермотт кивнув.

— Телефоністка саме обдзвонює всі місця, куди вчащає цей Огілві.

Він висунув шухляду, вийняв і простяг Крістіні пачку сигарет. Вона підійшла, взяла сигарету, він підніс їй вогню, потім прикуривав сам, дивлячись, як вона затягується димом.

Крістіна Френсіс кілька хвилин тому вийшла із свого, меншого кабінету в адміністративній частині готелю «Сент-Грегорі». Вона засиділася над паперами до цієї пізньої години й уже зібралася була додому, але, побачивши смужку світла під дверима заступника головного адміністратора, вирішила зазирнути до нього.

— Для старшого детектива закони не писані, — сказала Крістіна. — Так із самого початку повелося — з відома В. Т.

Мак-Дермотт коротко проказав щось у телефонну трубку і, не опускаючи її, кивнув Крістіні.

— Атож. Я в цьому переконався, коли спробував навести лад у нашій нікчемній охоронній службі. Мене відразу поставили на місце.

— Я не знала про це.

Він лукаво блиснув очима.

— А я гадав, ви знаєте про все.

Вона й справді майже завжди про все знала. Як особиста помічниця Воррена Трента, свавільного й запального власника і головного адміністратора найбільшого в Новому Орлеані готелю, Крістіна була добре обізнана з усіма поточними справами й потаємними перипетіями готельного життя. Вона знала, наприклад, що Мак-Дермотт, якого місяць чи два тому зробили заступником головного адміністратора, фактично керує величезним, складним господарством «Сент-Грегорі», хоч влада його обмежена, а зарібок — куди нижчий, ніж годилося б. Їй відомі були й причини цього — з документів у папці під грифом «Таємно», які стосувалися його біографії.

— А що, власне, коїться? — спитала Крістіна.

На Пітеровім обличчі з різкими, майже грубими рисами промайнула удавано бадьора посмішка.

— З одинадцятого поверху нам скаржаться на якусь оргію; на дев'ятому герцогиня Кройдонська заявила, що її герцога образив офіціант; хтось доповів, що з номера чотирнадцять-тридцять дев'ять чути страшні зойки й стогін; і на додаток до всього нічний адміністратор хворий, а двоє інших наших детективів зайняті якоюсь невідкладною справою.

Він знов заговорив у телефонну трубку, а Крістіна відійшла до вікна і, трохи відхиливши голову, щоб сигаретний

дим не попадав у вічі, задумано виглянула на вулицю. Вікно було на другому поверсі, і просто перед нею, у вільному прямокутнику між сусідніми домами, розгорілася перспектива щільно забудованого Французького кварталу. До півночі лишалася година — для цього кварталу час ранній; неонові вивіски нічних барів, бістро, танцзалів та кабаре, так само як світильники за приспущеними жалюзі, не гаснутимуть до самого ранку.

На півночі — мабуть, над озером Поншартрен — у темному небі визрівала літня буря. Про початок її вістували блискавиці й приглушений гуркіт. Якщо хмари посунуть на південь, до Мексиканської затоки, то, бог дасть, над ранок у Новому Орлеані буде дощ.

«Добре було б, якби задощило», — подумала Крістіна. Три тижні місто задихалося від паркої спеки, і в людей уже не витримували нерви. Та й для готелю це було б краще. Головний інженер сьогодні знову поскаржився: «Якщо найближчим часом ми не зупинимо хоча б частину кондиціонерів, то я зніму з себе відповідальність за всю систему».

Пітер Мак-Дермотт поклав нарешті трубку, і Крістіна запитала:

— Вам не сказали, хто мешкає в тому номері, де стогнуть? Він похитав головою і знову взявся за телефон.

— Зараз довідаюся. Мабуть, кому-небудь просто верзеться щось уві сні, але краще все-таки перевірити.

Опустившись у зачохлене шкіряне крісло, що стояло перед масивним письмовим столом із червоного дерева, Крістіна раптом відчула, як страшенно вона втомилася. Коли б день був, як день, вона давно вже спочивала б удома. Але сьогодні на неї навалилося стільки справ, як ніколи: до готелю прибували учасники зразу двох з'їздів, збільшився й наплив інших приїжджих, — і все це

створило проблеми, які доводилося розв'язувати переважно їй самій.

— Добре, дякую, — Мак-Дермотт записав ім'я й поклав трубку. — Якийсь Альберт Веллс із Монреалю.

— Я його знаю, — сказала Крістіна. — Симпатичний чоловічок, він у нас щороку зупиняється. Якщо хочете, я перевірю, в чім річ.

Мак-Дермотт завагався, дивлячись на неї, — таку тенденцію, зграбну і втомлену.

Телефон різко задзвонив, і він підняв трубку.

— На жаль, нічого не виходить, сер, — сказала телефоністка. — Все обдзвонила, але містера Огілві ніде немає.

— Ну, гаразд. З'єднайте мене зі старшим розсильним.

«Що ж, вигнати цього детектива я не можу, — подумав Мак-Дермотт. — Але завтра всиплю йому так, щоб пам'ятав до нових віників». Тим часом треба було послати когонебудь подивитись, що діється на одинадцятому поверсі; скаргу герцога й герцогині він вирішив розслідувати сам.

— Старший розсильний слухає, — почув він у трубці млявий гугнявий голос Гербі Чендлера. Чендлер, так само як Огілві, був ветераном готелю; про нього подекували, ніби він має більше «лівих» заробітків, ніж будь-який інший службовець «Сент-Ґрегорі».

Мак-Дермотт пояснив йому ситуацію й попросив перевірити скаргу з одинадцятого поверху. Як він і сподівався, старший розсильний спробував відкрутитися.

— Але ж це не моя парафія, містере Мак. І ми тут зі своїм ділом ще не впоралися. — Тон був характерний для Чендлера — напівуслесливий, напівхамський.

Мак-Дермотт твердо проказав:

— Ніяких «але». Розслідуйте цю скаргу. — Потім, вирішивши прийняти пропозицію Крістіни, додав: — І пришліть

сюди розсильного з універсальним ключем — на нього чекатиме міс Френсіс. — Він поклав трубку, перше ніж Чендлер устиг розтулити рота, і, злегка торкнувшись рукою плеча Крістіни, сказав: — Ходімо. Розсильного візьмете з собою, а тому своєму знайомому скажете, щоб укривався з головою, коли йому щось верзеться.

2

Гербі Чендлер стояв за своєю конторкою у вестибюлі «Сент-Грегорі» й напружено міркував. На його тхорячому обличчі відбивалося глибоке занепокоєння.

Командний пункт старшого розсильного був розташований у центрі, під однією з пожолоблених колон, що високо вгорі упиралися в розмальовану стелю. З-поза своєї конторки Чендлер бачив усе, що робилось у вестибюлі, а там у цей час товклася сила людей. Делегати з'їздів сновигали сюди-туди, і їхній одчайдушно-веселий настрій підносився з кожною годиною — відповідно до кількості випитих пляшок.

Міркуючи про своє, Чендлер своїм звичаєм стежив за відвідувачами. Ось у двері з Карандель-стрит увалилася галаслива п'яна компанія — троє чоловіків і дві жінки, в руках вони тримали склянки, що їх продають туристам по долару штука в барі Пета О'Браєна у Французькому кварталі. Один з чоловіків ледве стояв на ногах, і двоє інших підтримували його. В усіх трьох до лацканів піджаків були пришпилені жетони делегатів з'їзду: назва компанії, що проводила його — КОКА-КОЛА «ЗОЛОТА КОРОНА», а під нею прізвище самого учасника. Люди поблажливо всміхалися, даючи їм дорогу, і всі п'ятеро, заточуючись, зникли в проході до бару першого поверху.

Незважаючи на пізній час, до готелю прибували й новенькі — з вечірніх поїздів та літаків. По номерах їх розміщали Чендлерові підлегли, яких за традицією називали «хлопцями», хоч нікому з них не було менш як сорок, а декотрі вже й посивіли на цій роботі, бо працювали в готелі по двадцять п'ять і більше років. Гербі Чендлер, який особисто вирішував, кого брати, а кого гнати, віддавав перевагу літнім людям. Коридорний, що, захекуючись, насилу тягне важкі валізи, може розраховувати на більші чайові, ніж парубчисько, який тими валізами вихитуватиме так, наче вони напхані соломою. Один готельний ветеран — до речі, дядько двожилний, дужий, як бугай, — розігрував справжню пантоміму: зупинявся, ставив валізи на підлогу, прикладав руку до серця, потім, хитаючи головою, піднімав їх і тяг далі. Приїжджих гризло сумління, і вони давали йому на чай не менш як долар, бо були певні, що за десяток-другий кроків старого вхопить грець. Їм і на думку не спадало, що десять відсотків од їхніх чайових згодом потрапить до кишені Гербі Чендлера — разом із двома доларами, що їх Чендлер щодня лупив з підлеглих за право працювати в готелі.

Запроваджена старшим розсильним система приватних поборів викликала чимало глухих нарікань, хоч навіть за цих умов спритний «хлопець» у розпалі сезону заробляв по сто п'ятдесят доларів на тиждень.

У таких випадках, як сьогодні, Гербі Чендлер вистоював на своєму посту довше, ніж звичайно. Він нікому не довіряв і подумки сам вів свою бухгалтерію, якимсь шостим чуттям на диво точно визначаючи, на скільки розщедриться той чи той постоялець. Серед коридорних інколи траплялися артисти, що пробували обдурити Гербі, називаючи меншу суму чайових. За це їх спостигала кара швидка й невідво-

ротна — присікавшись до якої-небудь дрібниці, Чендлер на місяць виставляв їх за двері, і це, як правило, приборкувало найзапекліших порушників заведеного порядку.

Утім, сьогодні Чендлер затримався в готелі з іще однієї причини, саме ця причина дедалі більше непокоїла його після телефонної розмови з Пітером Мак-Дермоттом. Мак-Дермотт наказав перевірити скаргу з одинадцятого поверху. Але Гербі Чендлерові не треба було її перевіряти, він і так догадувався, що там діється. Догадувався, бо, власне, сам це й зорганізував.

Кілька годин тому двоє юнаків звернулися до нього з цілком недвозначним проханням. Гербі поштиво вислухав їх, бо їхні батьки були впливові новоорлеанські багатії, що й самі вчашчали до готелю.

— Слухай-но, Гербі, — сказав один з юнаків, — у нас тут буде сьогодні студентський бал — та сама нудота, що й завжди, а нам хочеться чогось новенького.

Гербі запитав, наперед знаючи відповідь:

— Новенького? Як накажете це розуміти?

— Ми найняли номер. — Хлопець зашарівся. — Знайди нам двох дівчат.

«Надто ризиковано», — відразу вирішив Гербі. Хлопці були ще зовсім зелені, а до того ж, схоже, і напідпитку.

— На жаль, джентльмени... — почав він, але другий юнак перебив його.

— Тільки не бреш, ніби не можеш, бо ми знаємо, що всі оті «зателефонуй — прийду» у тебе в кишені.

Гербі удавано всміхнувся — вишкірив гострі дрібні зубки.

— І звідки ви взяли таке, містере Діксон?!

Перший хлопець почав умовляти:

— Ми добре заплатимо, Гербі. Ти ж знаєш.

Старший розсильний завагався, жадоба почала брати гору над острахом. Він згадав, що останнім часом його «ліві» прибутки трохи зменшилися. Та й ризик, зрештою, не такий уже великий.

Діксон знову заговорив:

— Ну, годі гратися в ката-мишки. Кажу, скільки?

Гербі оглянув хлопців, згадав, хто їхні батьки, й подвоїв звичайну таксу.

— Сто доларів.

На мить запала мовчанка, потім Діксон рішуче кивнув:

— Згода. — І, обернувшись до приятеля, почав умовляти: — Слухай, за питво ми вже однаково заплатили. Як у тебе на половину не вистачає — я позичу.

— Д-добре...

— Гроші наперед, панове. — Гербі облизав пересохлі губи. — І ще одне: щоб ніякого галасу! Бо як знімете гармидер і хтось поскаржиться, нам усім не минути лиха.

Хлопці заботилися, що все буде, як у людей, аж ось тобі маєш: скандал. І надало ж йому погодитись!

Годину тому двоє дівчат, що їх він викликав, пройшли, як завжди, парадним ходом, і, окрім кількох утаємничених коридорних, ніхто не вгадав би, що то за одні. Якби все було гаразд, то досі обидві, мабуть, уже вийшли б — так само непомітно, як увійшли. Але з одинадцятого поверху скаржилися на оргію — саме це слово вжив Мак-Дермотт. Виходить, там таки заварилася каша. Гербі скривився, згадавши Діксонові слова про закулене питво.

Хоч кондиціонери працювали на повну потужність, у вестибюлі нічим було дихати. Гербі витер шовковим носовичком спітнілий лоб і ще раз подумки вилаяв себе за власну дурість. Він і досі не вирішив, що ж його робити, — піти нагору чи куди-небудь ушитися.

Коли двері ліфта розчинилися на дев'ятому поверсі, Мак-Дермотт на мить завагався. Він мав вийти тут, а Крістіна й розсильний, що супроводив її, — на чотирнадцятому.

— Якщо там буде щось серйозне, покличте мене.

— Якщо дуже серйозне — заверещу, щоб ви почули.

Вона глянула йому просто в очі, і двері ліфта стулилися. Він постояв хвильку, задумано дивлячись на те місце, де щойно бачив її обличчя, а тоді повернувся й широким пружним кроком попрямував до президентського люкса.

У цьому найбільшому й найрозкішнішому номері «Сент-Грегорі» — у готелі його називали «Монетний двір» — зупинялися почесні гості, аж до президентів і королів. Зазвичай їм подобався Новий Орлеан, бо, привітавши гостей, місто вмilo вберігати від чужих очей їхнє особисте життя, а при нагоді й нерозважливі вчинки. Нині в ньому жили хоча й не короновані, та все ж великоможні особи — герцог і герцогиня Кройдонські, а також їхній почет — секретар, покоївка герцогині й п'ять бедлінгтон-тер'єрів.

Підійшовши до оббитих шкірою й прикрашених золотими геральдичними ліліями дверей, Пітер Мак-Дермотт натиснув на перламутровий гудзик і почув приглушений дзвінок, до якого зразу ж приєднався багатоголосий гавкіт. Чекаючи, він перебирав у пам'яті все, що читав і чув про знатне подружжя.

Герцог Кройдонський, паросток давнього роду, дивився на новітнє життя очима цілком сучасної й практичної людини. Протягом останнього десятиріччя він за допомогою герцогині — кузини королеви й теж досить відомої в політичних сферах особи — зробив непогану кар'єру, здобувши ранг роз'їзного посла Великої Британії й репутацію

політика, що вміє залагодити будь-яке дипломатичне непорозуміння. Останнім часом, однак, подейкували, ніби герцогова кар'єра сягнула критичної точки — можливо, через те, що практицизм його переріс у потяг до таких мирських утіх, як вино й адюльтер. Ці чутки спростовувалися іншими — мовляв, хмари над герцоговою головою не такі вже густі й незабаром розвіються, бо герцогиня взяла чоловіка в шори. На користь останньої версії свідчив і поголос про те, ніби герцога Кройдонського мають незабаром призначити послом Великої Британії у Сполучених Штатах.

За спиною Пітера хтось прошепотів:

— Перепрошую, містере Мак-Дермотт, можна вас на два слова?

Рвучко обернувшись, він побачив Сола Нетчеза, розсильного офіціанта; старий, очевидно, наблизився до нього навшпиньках. Худий як смерть, він був одягнений у короткий білий сюртук, облямований фірмовими кольорами готелю — червоним і золотим. Гладко зализане волосся закручувалося на лобі старомодним чубчиком. Очі в офіціанта були вицвілі, він нервово тер кощаві руки з набряклими, вузлуватими жилами.

— Що скажете, Соле?

Затинаючись від хвилювання, офіціант видихнув:

— Ви тут, мабуть, з приводу скарги — скарги на мене. Мак-Дермотт глянув на двері. Вони не відчинялися, і кроків за ними чути не було — тільки гавкіт.

— Розкажіть, що сталося.

Старий судорожно проковтнув слину і, не відповідаючи прямо на запитання, гарячково, благально зашепотів:

— Не виганяйте мене з роботи, містере Мак-Дермотт, я старий, мене вже ніхто не візьме... — Він подивився на двері президентського люкса, і в засмучених очах його

засвітилася неприязнь. — Досі вони наче й не вередували... От тільки сьогодні чомусь... А я ж усі їхні забаганки вдовольняв, жодним словом їм не перечив, хоч на чай від них не діждешся.

Пітер мимоволі всміхнувся. Він знав: англійські вельможі взагалі рідко дають чайові, певне, вважають, що usługувати їм — і так уже велика честь.

— Ви, однак, і досі не сказали мені... — перебив він офіціанта.

— Та я ж до цього веду, містере Мак-Дермотт... — Сол годився йому в діди, і Пітерові аж ніяково було дивитись, як хвилюється старий. — Це сталося з півгодини тому. Проти ночі вони замовили раптом вечерю — устриці, шампанське, креветки по-креольському...

— Облиште меню! І що сталося?

— З тих креветок усе й почалося, сер. Коли я подав їх... Слово честі, сер, я працюю не один рік, але такого, здається, ще не було...

— О господи! — Пітер увесь час позирив на двері, готовий урвати розмову, щойно вони прочиняться.

— Я вже кінчаю, містере Мак-Дермотт. Отож коли я подав креветки по-креольському, герцогиня раптом вийшла з-за столу, а потім, вертаючись, підбили мені руку. Якби я не знав, що такого не може бути, то сказав би, що герцогиня зробили це навмисне.

— Дурниці!

— Атож, сер, атож. Але, бачте, на штанях у герцога лишилася плямка — малесенька, сер, присягаюся, — завбільшки як цент.

— І через це така буча? — недовірливо спитав Пітер.

— Богом присягаюся, містере Мак-Дермотт, — тільки через це. Але герцогиня так розкричалися, наче... наче

я вбив когось. Я вже й вибачався, і мокру серветку приніс, щоб ту плямку змити, а герцогиня нічого чути не хочуть — подай їм містера Трента, і край.

— Містера Трента немає в готелі, — сказав Пітер і, вирішивши, що висновки робитиме, коли вислухає другу сторону, додав: — Якщо ваша зміна скінчилася, йдіть додому. Повернемось до цього завтра.

Коли офіціант зник, Пітер Мак-Дермотт удруге натис на дзвоник. Цього разу двері розчинилися зразу — собаки навіть не встигли загавкати знову. Пітер побачив круглоликого молодика в пенсне і впізнав у ньому секретаря герцогів Кройдонських. У ту ж мить із номера почувся жіночий голос:

— На бога, чи не можна припинити це дзеленчання?

Незважаючи на гнівні нотки, голос був приємний, ба навіть звабливий, низький і ледь хрипкуватий.

— Перепрошую, — сказав Пітер секретареві. — Я гадав, що ви не почули. — Він відрекомендувався й додав: — Мені доповіли, що сталося якесь непорозуміння з нашим офіціантом. Я прийшов вислухати ваші претензії.

— Ми чекаємо містера Трента, — сказав секретар.

— Містера Трента в готелі немає й сьогодні ввечері вже не буде.

Розмовляючи, вони ввійшли до холу — затишного квадратного передпокою з ворсистим килимом на всю підлогу, двома кріслами в чохлах і телефонним столиком, над яким висів дереворит Морріса Генрі Гоббса — панорама Нового Орлеана. Двійчасті двері з коридору утворювали один бік квадрата. Двері навпроти, що вели до просторої вітальні, були прочинені. Праворуч і ліворуч були ще двоє дверей, одні до маленької, але повністю обладнаної кухні, а другі — до спальні-кабінету, де нині мешкав секретар.

До двох головних суміжних спалень можна було ввійти і з вітальні, і з кухні — вигода, передбачена на той випадок, коли таємному візитерові треба непомітно вислизнути з номера.

— І по нього не можна послати?

Це запитала, навіть не привітавшись, герцогиня Кройдонська. Вона з'явилася у дверях вітальні у супроводі трьох збуджених, галасливих тер'єрів. Нетерпляче ляснувши пальцями, герцогиня враз утихомирила собак і холодно подивилася Пітерові в очі. Він мимохіть замилювався її вродливим вузьким обличчям, яке стільки разів бачив на фотографіях у газетах і журналах. Навіть одягнена подомашньому, вона вражала витонченою елегантністю.

— Щиро кажучи, ваша світлосте, я не знав, що вам потрібен особисто містер Трент.

Сіро-зелені очі зміряли його з ніг до голови.

— Якщо містера Трента немає, то сюди міг би прийти його старший заступник.

Пітер відчув, що червоніє. Хоч як гордовито трималася герцогиня, в її позі було щось зворушливе й звабне. Йому пригадалася фотографія з якогось ілюстрованого тижневика: герцогиня на коні долає високий бар'єр. Стрибок небезпечний, але на обличчі її немає й тіні хвилювання, вона цілком певна себе... В цю мить він почувався так, наче стоїть унизу, а герцогиня дивиться на нього з коня.

— Я його старший заступник. І саме тому прийшов до вас особисто.

В очах, що невідривно дивилися на нього, засвітилися глузливі вогники.

— Чи не надто ви молоді як на таку посаду?

— Ні. Адміністративні посади в готелях тепер досить часто доручають молодим людям. — Він помітив, що секретар тихесенько зник.

— Скільки ж вам років?

— Тридцять два.

Герцогиня всміхнулася. При бажанні — як оце зараз — її обличчя жвавішало, тепліло. «Перед її чарами, мабуть, мало хто може встояти, — подумав Пітер. — Недаремно їх так розписують». Він прикинув, що вона років на п'ять-шість старша від нього, хоч, очевидно, молодша від герцога, якому вже далеко за сорок.

— Ви пройшли якийсь курс навчання? — поцікавилася вона.

— Так, я закінчив Корнельський університет, факультет готельної адміністрації. Перше ніж потрапити сюди, працював заступником адміністратора у «Волдорфі»¹. — Пітер через силу вимовив слово «Волдорф» і подумки додав: «...звідки мене вигнали з ганьбою, записавши в чорний список готельних компаній, і моє щастя, що мене взяли на роботу сюди — взяли тому, що «Сент-Грегорі» ніякій компанії не належить». Уголос він цього, звісно, нізащо б не сказав, бо вважав, що душевна мука — річ суто особиста, і терпіти її треба мовчки навіть тоді, коли тобі ненароком сиплють на рану сіль.

— У «Волдорфі» нізащо не допустили б того, що сталося тут сьогодні, — мовила герцогиня.

— Запевняю вас, мадам, що в «Сент-Грегорі» ми також негайно реагуємо на всі справедливі претензії клієнтів.

«Не розмова, а гра в теніс, — подумав Пітер. — Перекидаємо м'ячик сюди-туди. Тепер її подача».

— Справедливі претензії! — вигукнула герцогиня. — Та чи знаєте ви, що ваш офіціант обляпав мого чоловіка з голови до ніг майонезом?

---

¹ «Волдорф-Асторія» — один з найбільших готелів Нью-Йорка.

ЗМІСТ

У понеділок ввечері.....	7
Вівторок.....	81
Середа.....	204
Четвер.....	324
П'ятниця.....	450

Літературно-художнє видання

ГЕЙЛІ Артур
Готель
Роман

Керівник проекту *З. О. Бакуменко*
Координатор проекту *Т. М. Куксова*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *І. М. Давидко*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *Л. П. Кобзар*

Підписано до друку 12.12.2016. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «FranklinGothicBookITS». Ум. друк. арк. 27,72
Наклад 8000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61012, м. Харків, вул. Різдва, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.01.2011 р.
www.globus-book.com

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безплатний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@bookclub.ua

www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55

e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28

e-mail: odessa@bookclub.ua

Гейлі А.

Г29 Готель : роман / Артур Гейлі ; пер. з англ. М. Пінчевського, О. Гординчук. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 528 с.

ISBN 978-617-12-2272-4 (укр.)

ISBN 978-0-553-13089-8 (англ.)

Готель «Сент-Грегори» у Новому Орлеані доживає, можливо, свій останній тиждень. Затишний і старосвітський, він ледь тримається на плаву і ось-ось перетвориться на один зі стандартних закладів готельної імперії Кертіса О'Кіфа. Його працівникам залишається трохи вільного часу, щоб подумати про власне майбутнє, бо готель наче випробовує їх на міцність. Після балу студентського братства ледь не згвалтовано доньку заможного містянина, подружжя герцогів Кройдонських провокує скандал, приховуючи власний злочин, старий пожилець мало не гине від нападу задухи, а до готельних ключів підбирається зайждий злодій. Усьому має дати раду заступник головного адміністратора Пітер Мак-Дермотт, який ще не знає, на кого він може покластися у ці неспокійні п'ять днів...

УДК 821(71)

ББК 84(7Кан)